

A belügyminiszter és a szegedi kórház.

— Kifogások a költségvetés ellen.
— A rendelõorvosok nem kapnak tiszteletdíjat. — A miniszter sokalja az osztályos orvosok számát. —

(Saját tudósítónktól.) Nagy érdeklõdést fog kelteni az a belügyminiszteri leirat, a mely ma érkezett a városhoz a szegedi kórház jövõ évi költségvetésével kapcsolatban. A decemberi közgyûlés ugyanis letárgyalta és elfogadta a kórház 1913. évre elõírányzott költségvetését és jóváhagyás végett fölterjesztette a belügyminiszterhez. A miniszter válasza, mely csak részben hagyja jóvá a költségvetés teteleit, meglepetéseket tartalmaz. Különösen a kórház egyes alkalmazottai mincsenek elragadtatva a belügyminiszter szigorú leiratával, amely szerintük kissé mostohán bánik el, az amugy is agyonpanaszolt kórház belsõ ügyeivel. Az elsõ, ami a leiratról szembetûnik, az, hogy a belügyminiszter egyszer s mindenkorra megszüntette a rendelõ orvosok szokásos honoráriumának, ezer koronának a kiutalását. Azután három osztályos fõorvos fizetését kevesebbre korrigálta, mint amekkora eddig volt. Ez a miniszter ama véleményének a következménye, hogy az osztályos fõorvosok száma a segédorvosokéhoz képest aránytalanul nagy. Ennek a leiratban kifejezést is ad és azt mondja, hogy törekedni kell az osztályos orvosok apasztására. Végül a gondnok és a segédgondnok fizetését állapítja meg kevesebb összegben, mint amekkorát a város a költségvetésben biztosított.

Az alkalmazottak fizetéseinek leszállításán kívül a miniszteri leirat még az élelmezésre és a gyógyszerekre elõírányzott összegeket is redukálja.

A belügyminiszter leirata egyébként teljes szövegben így hangzik:

A városi közkórház 1913. évi költségvetésében a napi ápolási díjból fedezendõ 221623 korona szükségletet elosztva az elõzõ három évi ápolási napok számának az átlagával, ápolási díjként 219.78 fillér jelentkezik és így azt páros fillérre kikerekítve 2 korona 20 fillérben azzal állapítom meg, hogy a kikerekítésbõl eredõ 022 fillért a tartalék-alap gyarapítására kell fordítani. A költségvetésre vonatkozólag a következõkrõl értesítem a közönséget.

A tisztí fizetések rovatában a rendelõ orvosok tiszteletdíjára felvett 5000 koronát elvi álláspontomból kifolyólag töröltem, mert a rendelõ orvosok a költségvetés terhére egyetlen kórháznál sem részesülnek rendes díjazásban.

Az igazgató fõorvos, az elsõ osztályos fõorvos és kórboncnok felemelt fizetését változtatlanul meghagytam, ellenben azon három osztályos fõorvos fizetését, kiknek törzsfizetése eddig 1800 korona volt, 3200 helyett a IX. fizetési osztály alapfizetésének megfelelõ 2600—2600 koronában állapítottam meg.

Hivatkozással 1908. évi rendeletemre, ezuttal is megjegyzem, hogy az osztályos orvosok száma, más kórházakéhoz az itt alkalmazott segédorvosok számához viszonyítva aránytalanul nagy, miért is személyváltozás esetén, azoknak apasztására okvetlenül törekedni kell.

A gondnok és segédgondnok eddig X., illetõleg XI. fizetési osztálynak megfelelõ fizetése volt, miért is ezuttal a magasabb fizetési osztály járadalmának csak az alapfizetésébe léphetnek elõ s ennél fogva fizetésüket 2600, illetõleg 2000 koronában állapítottam meg, az elõírányzott 3200 és 2200 korona helyett.

Élelmezésre az elõírányzott 90000 korona helyett 83000 koronát engedélyezek, mely

összeg megfelelõ gazdálkodás mellett elegendõ is lesz, mert naponként az ápoltak és alkalmazottak együttes élelmezésére 82 fillér vagyis 20 fillérrel több esik, mint amennyi a három évi átlagos eredmény volt. A gyógyszerekre felvett 32000 koronát a három évi kikerekített átlag alapján 28000 koronára apasztottam, mely még így is 3000 koronával haladja meg a folyó évi hitelt. — Épületfenntartására a folyó évi már is magas összegû hitelnek megfelelõleg 9000 koronát engedélyezek az elõírányzott 12245 korona helyett. A vegyesek címû rovatban töröltem az 1160 korona drágasági pótlékot, mert azzal az ápolási díj meg nem terheshetõ.

A több fel nem említett rovatok elõírányzatait változtatlanul elfogadva, a költségvetésre vonatkozó törvényhatósági bizottsági határozatot a fentiek értelmében hagyom jóvá.

A miniszter rendeletébõl:

Ott János

közegészségügyi felügyelõ.

Apagyilkos örült.

Budapestten rettenetes gyilkosság történt vasárnap: egy epileptikus, örült ember meggyilkolta az édesapját. A megölt ember az ország egyik legismertebb nagyiparosa volt: Schöberl Róbert. A gyilkos fiút a Lipótmezőre vitték.

(Saját tudósítónktól.) A nappal szék — éjjel ágy fölhalálóját, a híres Schöberl tegnap este meggyilkolták Budapestten. A tulajdon fia gyilkolta meg. A fõkapitányság õrszobáján ül a gyilkos, ijesztõ, csuf, mosolygó arccal egy bomlott agyu ember, vasárnap este revolvert fogott az apjára, lött és a golyók halálos sebet ejtettek. A gyilkos, Schöberl József huszonnyolc esztendőes ember. Az áldozat Schöberl Róbert, az ország egyik legelső nagyiparosa. A gyilkos esztendõk óta epilepsziás, betegsége egészen elfajult, elmébe lett belõle. Családja nem szállította intézetbe, otthon kezeltette nagy gondossággal, de minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. A beteg agyu, beteg testü, beteg lelki embert nem tudták leszoktatni rossz tulajdonságairól, ahogy a fegyverek iránt viselkedett. Állandóan revolverrel járt és állandóan játszott vele, míg a rémes játék tegnap tragikusan ért véget; egy váratlan idegrohamában agyonlõtte az apját.

(A Schöberl-család.)

A Kossuth Lajos-utca 1. számú házban már évtizedek óta lakott idõsebb Schöberl Róbert butorgyáros családjával. Schöberl ötvenhétéves, délceg és erõtéljes ember, 1883-ban vette el Sedelmayer Wakburgát, egy régi osztrák nemesi család leányát. Házasságából hat gyermeke született. A huszonegy éves Ilonka és a tizennyolcéves Sárika még otthon nevelkedett és ugyancsak otthon lakott a huszonnyolcéves József, a szörnyü tragédia okozója is. Öccse, Schöberl Róbert, a Belvárosi Takarékpénztár fõtisztviselõje a múlt évben nõsült meg. Schöberl és a ház harmadik emelet 1. számú lakásában laktak. Igen elõkelõen, sõt pazarul berendezett lakásukban visszavonultan éltek. Az apa majdnem minden szabad idejét a Haris-bazárban lévõ harminc év óta fennálló üzletében töltötte, míg az anya már évek óta egyebet sem tett, mint ápolta az eskõrságban, epilepsziában szenvedõ Józsefet. Schöberl József, a szerencsétlen gyilkos, születése óta szekundér hülyeségben szenved. Nem is volt semmi foglalkozása, mindig otthon tartózkodott és szülei valósággal dédelgették. Mindene megvolt, ami kellett. Édesatyja hetenkint tíz korona zsebpénzt adott a fiának, aki

azonban majdnem minden pénzét fegyverekre költötte. Szenvedélyes fegyvergyûjtõ volt s a lakásban lévõ gyûjtemény valóságos kis arzenál képez. Van ott minden, a közönséges Flaubert-pisztolytól a Mannlicherig, forgópisztoly és browning. Körülbelül egy hét elõtt is egy gyöngyházveretü revolvert vásárolt Radó Adolf egyetem-téri üzletében. Ezzel a fegyverrel gyilkolta meg apját. A fiú különben hosszabb ideig szanatóriumban is volt, ahonnan azonban a család kérésére reverzális ellenében elbocsátották és azóta otthon tartották. Ezek dacára is a fiú gyûlölettel viseltetett hozzátartozói iránt, folyton veszekedett, sõt meg is támadta néha õket. Schöberl és azonban nagyon szerették a fiút és ezért nem adták ki a házból.

(Végzetes vasárnap.)

A vasárnap délutánt a család otthon töltötte. Látogatóban volt náluk Hoepfner István bankhivatalnok, aki a családnak régi ismerõse. Schöberl és két leánya és Hoepfner a szalonban szórakoztak, míg Schöberl és fia a szalontól jobbra esõ egyik hálószobában beszélgettek. Ebben a szobában aludt ugyanis Schöberl a feleségével, míg ugyanebben a szobában még egy harmadik ágy is állott. Ebben az ágyban aludt József, akit gyakran kintoztak epileptikus göresök, amiért azután szülei gyorsan segítségére kellett, hogy siessenek.

A család tegnap estére a Nemzeti Színházba készült. Hét órára az anya és két leánya elkészült a toalett. Azután megvaesoraáltak és elindultak a színházba. Hoepfner is velük ment. Schöberl és a fia otthon maradtak.

Fél nyolc órakor Schöberl lefeküdt és olvasott. Az ágy mellett égett a piros ernyõs villanykörte, a könyv 47-ik oldalon volt felcsapva. József nem feküdt le, hanem fel-alá járkált a szobában.

Háromnegyed nyolc tájban ment el a ház elõtt Weber Ferenc nõi szabó, aki rémülettel látta, hogy a kapu alatt egy fiatalember áll vérbeborult szemekkel és hadonászik egy még füstölgõ revolverrel. Weber az elsõ pillanatban megdöbben, majd odament és azt mondta:

— Mit csinál itt maga?

— Megöltem, megöltem, — felelte.

— Kit?

Weber erre már nem kapott feleletet, mert a hadonászó fiatalember futni kezdett a Rákóczi-tér irányában. Weber utána ment és jelentette az esetet a Kossuth Lajos-utca sarkán posztoló 1553. számú rendõrnek. A rendõr a fiatalemberrel, akitõl közben elvette a revolvert, felment a harmadik emeletre. A folyosóra vezetõ üvegajtó ablakai le voltak huzva, a felsõ ablakszárnyak pedig nyitva voltak. Az ajtó elõtt egy ezüstveretü bot hevert, amely teljesen össze volt törve. A rendõr ránézett Schöberlre, azután megkérdezte:

— Hogy jött ki innen?

Schöberl nem felelt, csak nézett maga elé. A rendõr erre kutatni kezdett Schöberl József zsebeiben és felsõ mellényzsebében ráakadt egy kettõs kulcsra, amely beleillett az ajtó zárjába. A rendõr kinyitotta az ajtót és beléptek az elõszobába. Schöberl és a házmeister utána. Az elõszobából a nappaliba nyílt az ajtó, ezután következik a szalon, a melytõl jobbra a szülõk, balra pedig a lányok hálószobája nyílik.

(Ahol a gyilkosság történt.)

A szalonban hatalmas vértócsában fejjel fekiútt az öreg Schöberl Róbert. Körülötte vastagon olvadt vér és agyvelõdarabok. Borzasztó látvány volt. Schöberl csak hálóg volt, látszott, hogy már ágyban volt, amikor a tragédia történt. A hullá csupa vér volt. Az arcból csak a bajusz látszott ki, a többi elborította a vér. A hullával szemben nagy állótükrõ volt, amelybõl rémesen tükrözõdött vissza a véres holttest. A rendõr faggatni kezdte Schöberl Józsefet, de csak értelmetlen válaszokat kapott. A gyilkos közzömösen nézett áldozatára s egyre hajto-gatta:

— Megöltem, megöltem ...